

Vyčistil si mysl. Měsíční dráp už k němu opět běžel. Lví plamen ukročil na stranu a ohnal se po něm, ale cítil, že mu drápy jen neškodně sjely po kocourově kožíšku.

„Moc pomalý,“ prskl Měsíční dráp. „Musíš dít tvrději, když už teď víš, že to proroctví nemluvilo o tobě. To zmiňovalo příbuzné Ohnivého měsíce, že?“

Lví plamen moc dobře věděl, že se ho mourovatý kocour jen snaží vytočit, aby nebyl schopný bojovat. *Nebudu ho poslouchat! Jenom musím vyhrát tuhle bitvu!*

Znovu po Měsíčním drápu skočil; přetočil se ve vzduchu, jak ho to během těch dlouhých nočních návštěv kocour učil, a dopadl přesně na mourkova obrovská ramena. Zaryl mu do nich drápy a natáhl krk, aby se mu zakousl do hrdla.

Měsíční dráp se znovu pokusil o ten stejný trik, kdy nechal tělo ochabnout a pak Lvího plamena stáhl na zem, ale Lví plamen byl tentokrát připravený. Vymanil se zpod jeho těžkého těla a zadními packami začal Měsíčnímu drápu bušit do odhaleného břicha.

„Na tohle už znovu nenaletím!“ zasyčel.

Měsíční dráp se vyškřábal na packy, ale ze zranění na břicho mu tekla krev; opět se svalil na zem a přetočil se na záda. Lví plamen položil Měsíčnímu drápu jednu packu na hrud' a druhou mu přiložil ke krku s vytasenými drápy.

Mourek k němu vzhlížel; na okamžik se zdálo, že mu ve žhnoucích jantarových očích probleskl strach. „Vážně si myslíš, že bys mě dokázal zabít?“ zavrčel. „Neudělal bys to.“

„Ne.“ Lví plamen zatáhl drápy a ustoupil. „Už jsi mrtvý.“

Otočil se a odkráčel pryč, kožíšek měl však stále naježený a všechny smysly v pozoru, kdyby se ho Měsíční dráp náhodou rozhodl

ještě pronásledovat a znovu na něj zaútočit. Ale tmavý válečník už nevydal ani hlásku a zůstal v temnotě nekonečného lesa.

Lvímu plameni to v mysli vířilo. Porazil Měsíčního drápa! *Možná přece jen nějaké schopnosti mám... ale jak bych mohl, když nejsem jeden z těch Tří?*

Zastavil se; sotva kolem sebe viděl spleť podrost a stromy temného lesa. *Vážně chci vědět, kdo jsou mí skuteční rodiče?* přemýšlel. *Záleží na tom?* Možná bude lepší, když své druhy nechá, aby ho přijali za toho, za koho ho mají, aby mohl dál zlepšovat své bojové dovednosti. *Už teď jsem nejlepší bojovník v Hromovém klanu. Víím, že se zvládnou stát skvělým válečníkem.*

„Šedivák je mrtvý,“ mňoukl nahlas. „A Veverka to tajemství žádné kočce neprozradí. Jejím druhům by příliš ublížilo, kdyby se dozvěděli, že jim tak dlouho lhala. Proč to radši nenechat být?“

Lví plamen se probudil se sluneční září ve tváři. Většina koček už z doupěte odešla; mladý válečník spatřil o kousek dál jen Myšovousův šedobílý kožíšek, ale ten měl předchozí noc hlídku u vchodu do tábora.

Lví plamen si zešíroka zív. „Díky Hvězdnému klanu, že jsem nemusel na ranní hlídku,“ zamumlal.

Když se pokusil vstát, všechny svaly v jeho těle zaprotestovaly. Měl pocit, jako by ho bolelo celé tělo, od hlavy až po packy. Na jedné straně měl svou zlatavou srst splenou krví.

Snad si toho žádná kočka nevšimla! pomyslel si, když se sehnul, aby si kožíšek rychle olízal a vyčistil.

Ale s Měsíčním drápem přece bojoval ve snu! Lví plamen nechápal, proč se tedy cítil tak bolavý a vyčerpaný, když se to ve

